

ΘΕΑΤΡΟΝ

Η ἐμφάνισις τοῦ κ. Ταβουλάρη εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὡς Ὁθέλλου ἀνεμένετο ὡς μία βραδεῖα πραγματικῶς καλλιτεχνική. Ὁ κ. Ταβουλάρης εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας ἠθοποιούς, ποῦ θὰ ἤμποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ καὶ εἰς τὸ μᾶλλον ἀνεπτυγμένον κοινόν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ ἂν τὸν εἶχα ἰδῆ ἄλλοτε ὡς Ὁθέλλον. Ὅπως δὴποτε θὰ ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια

Ἡ ὑπόκρισις του πάντοτε ὡραία. Εἰς τὸ ὅλον ὁμῶς. Εἰς μερικὰς λεπτομερείας νομίζω ὅτι ἀδίκησε τὴν τέχνην του. Ἡ ἐμφάνισις του κάμνει ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν. Δὲν θέλω νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλους μεγάλους ἠθοποιούς. Δὲν μοῦ ἀρέσουν αἱ συγκρίσεις εἰς τὴν τέχνην. Προσπαθῶ πάντοτε νὰ ἐκτιμῆσω τὸ ἐγὼ τοῦ καλλιτέχνου Ἄλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅπως δὴποτε τὸν Ὁθέλλον ποῦ δικαίως ἢ ἀδίκως, ὀρθά ἢ ὄχι, ἔπλασα μέσα μου μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ δράματος τοῦ Σαίξπηρ. Ὁ κ. Ταβουλάρης — καὶ τὰ γράφω αὐτὰ διότι τὸν ἐκτιμῶ παραπολύ καὶ τὸν θέτω ὑψηλὰ εἰς τὴν ἑλληνικὴν σκηνήν — ἐνεφανίσθη ὡς Ὁθέλλος μὲ ὕψος 30 τὸ πολὺ 35 ἐτῶν. Ὁ Ὁθέλλος τοῦ Σαίξπηρ ἐπέρασε πρὸ

Ἡ κυρία Θεώνη Παπᾶ ὡς Λεσδαίμωνα.

πολλοῦ τὴν ἡλικίαν ποῦ θὰ τοῦ εἶδιδε τὸ ὕψος ἐκεῖνο. Ἄλλὰ καὶ νέος ἂν ἦτο ὁ Ὀθέλλος, εἶχε κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του ὁ κ. Ταβουλάρης κάτι τὸ δυσαρμονικὸν πρὸς τὸ περιβάλλον — ἕνας στρατηγὸς πρὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Βενετίας —. Ἐπειτα ἡ στολή του, νὰ ἦτο ἄρα γε ἡ στολή τοῦ Μαύρου; Καὶ αἱ ἐκρήξεις τοῦ πάθους ποῦ κατοπιν τὸν βασανίζουν εἶχαν κάτι τὸ ἀλλόκοτον ποῦ ἐκφεύγει τὰ ὅρια τοῦ καλοῦ καὶ μᾶς φέρει εἰς τὴν πραγματικότητα, τὴν πεζὴν ὁμως. Ὁ κ. Ταβουλάρης ὁ ἴδιος, εἰς μίαν συνομιλίαν του, μᾶς ἀπεκάλυψε τὴν πηγὴν ὅλων αὐτῶν. Πέρουσι ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Εἶδε ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς Μαύρους τῆς Ἀμερικῆς, τοὺς ἐμελέτησε καὶ προσέδωκε εἰς τὸν Μαῦρον τῆς Βενετίας ὅ,τι ἐνόμισε ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν χαρακτῆρα του. Ἄρα γε δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Μαύρου τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ στρατηγοῦ τῆς Δημοκρατίας;

Τὶ ὠραῖαι ὁμως αἱ μεταπτώσεις τοῦ πάθους τοῦ Ὀθέλλου! Τὶ ὠραῖαι στάσεις! Καὶ πῶς ἐζωντάνευε μέσα του ἡ ζήλεια ποῦ κατέτρωγε τὸ στήθος του καὶ τὸν ὠδήγησε ἐπὶ τέλους εἰς τὸν πνιγμὸν τῆς Δεσδαίμονας! Δι' αὐτὰ ὅλα τὸν ἐχειροκρότησα τὸν μοναδικὸν ἠθοποιόν, ὁ ὁποῖος προκαλεῖ ἀκόμη μὲ νεανικὸν σφριγὸς τὴν συγκίνησιν τῶν θεατῶν του καὶ τοὺς ἐνθουσιάζει μάλιστα.

Ἄλλ' ἡ βραδεῖα τοῦ Ὀθέλλου εἶχε καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ ἐλκυστικὸν τὴν ἐμφάνισιν τῆς κυρίας Θεώνης Παππᾶ ὡς Δεσδαίμονας. Ἡ κυρία Παππᾶ ἔπαιξε μὲ πολὺ αἰσθημα, μὲ τὴν ἀπαλότητα ποῦ ἀρμόζει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης ἢ ὁποῖα ἠγάπησε τὸν Ὀθέλλον ἢ μᾶλλον συνεπάθησε πρὸς τὴν τύχην τοῦ πλάνητος πολεμιστοῦ. Μία ἀγάπη ὑποτακτικὴ, ἡρεμὸς, σὰν μία ἀντίθεσις πρὸς τὸ ἀγριὸν πάθος τοῦ Ὀθέλλου, ἢ ὁποῖα διὰ τοῦτο τὴν καθιστᾷ ἕνα ἐκ τῶν πλέον συγκινητικῶν προσώπων τοῦ Σαίξπηρ. Ἄν ἡ κυρία Παππᾶ δὲν ἦναι ἀκόμη τελείως κυρία τῆς σκηνῆς, μᾶς δίδει ὁμως ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἐμφάνισιν της ὡς ἐρασιτέχνης, τὴν αἰσθησιν μιᾶς λεπτῆς ἀντιλήψεως τῶν ὁλῶν ποῦ παίζει.

K. M.